

Arrest

nr. 240 287 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 maart 1985.

Op 8 april 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van een Nederlands minderjarig kind.

Op 11 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van bevoegd voor asiel en migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), alsook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissingen worden later ingetrokken.

Op 14 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 9 september 2019 met nummer 225 882 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 18 februari 2020 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlands minderjarig kind.

Op 10 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die op 14 april 2020 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18/02/2020 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: 04.03.1985

Geboorteplaats: Annaba

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt via volmacht van zijn advocaat Jan Keulen gezinshereniging aan met de genaamde [B.I] (RR: [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15/12/1980.

Overwegende dat betrokkene op 20/12/2012 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Luik tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel 3 jaar voor 3/4 + 2 maanden daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal en tot een gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel 3 jaren voor 1/4 voor illegaal verblijf;

Overwegende dat betrokkene op 18/06/2014 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een werkstraf van 80 uren of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan gewone diefstal;

Overwegende dat betrokkene op 23/12/2015 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 5 jaar daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, tegen echtgenoot of samenlevende persoon met wie hij heeft samengewoond;

Overwegende dat betrokkene op 20/03/2018 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel 3 jaren behalve de voorlopige hechtenis van 06/01/2016 tot 26/04/2016 daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende

persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond; voor mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, voor woonstschennis;

Overwegende dat betrokkene op 02/10/2019 definitief werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 1 jaar met probatie-uitstel 3 jaren voor 6 maanden daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan verboden wapens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, met aanslag op personen of eigendommen, aan opzettelijke slagen en verwondingen tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond;

Overwegende dat betrokkene op 08/01/2020 werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig heeft gemaakt aan mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; voor belaging en voor niet-naleving van een tijdelijk huisverbod; betrokkene pleegde deze feiten tussen 18 juni 2019 en 29/06/2019.

Overwegende dat betrokkene effectief in de gevangenis is opgesloten geweest van 11/11/2012 tot 12/12/2012; van 06/01/2016 tot 18/01/2016; van 27/04/2016 tot 26/05/2016; van 14/03/2019 tot 17/04/2019 (voorlopige invrijheidstelling), van 01/07/2019 tot 05/03/2020 (voorlopige invrijheidstelling) en vanaf 05/03/2020 in het gesloten centrum te Merkplas;

Gelet uit de voorgaande feiten is het redelijk te stellen dat het gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde.

Betrokkene werd, ondanks zijn relatief jeugdige leeftijd, reeds vijfmaal correctioneel veroordeeld en éénmaal door het hof van beroep en dit wegens feiten van diefstallen, illegaal verblijf, opzettelijke slagen en verwondingen aan partner (met ongeschiktheid), bedreigingen, woonstschennis en inbreuken op de wapenwet.

In het vonnis van 08/01/2020 heeft de rechter het over feiten die bijzonder ernstig zijn en getuigen in hoofde van beklaagde van een flagrant gebrek aan normbesef, een agressieve ingesteldheid, een gebrek aan respect voor de psychische integriteit van zijn ex-echtgenote en een gebrek aan respect voor een beslissing van de procureur des konings en een vonnis van de familierechtbank, waarbij een tijdelijk huisverbod en contactverbod werd opgelegd. Bovendien stelt de rechter dat de beklaagde uit de voorgaande veroordelingen geen enkele lering heeft getrokken. Dit getuigt van een hardleerse criminele ingesteldheid.

Bijgevolg dient het verblijfsrecht geweigerd te worden op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Om redenen van openbare orde en door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst.

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Doch werd er bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM.

Betrokkene huwde op 27/09/2013 met de genaamde [T.H.L.] van Nederlandse nationaliteit.

Op 28/06/2017 is het koppel gescheiden, waardoor zijn ex-echtgenote niet langer onder de toepassing valt van artikel 8 EVRM. Het koppel heeft twee kinderen, [M.] en [I.], geboren te Hasselt respectievelijk op 30/01/2012 en op 18/10/2013.

Hoewel het belang van een kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland,

par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

In ieder geval het hebben van kinderen in België heeft betrokkene er niet van weerhouden om op regelmatige wijze strafbare feiten te plegen. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kinderen is dan nog maar de vraag. In zijn dossier is een definitieve meer uitgereide omgangsregeling terug te vinden, uitgesproken door de familierechtbank te Hasselt op 05/01/2018. Hieruit blijkt dat de kinderen primair verblijf hebben bij de moeder en secundair verblijf bij de vader, meer bepaald elke woensdagnamiddag van 14 tot 18 uur en elke zaterdag van 14 uur tot maandagmorgen aan school of tot maandagmorgen 10 uur op een schoolvrije dag. Deze regeling loopt het hele jaar door alsook tijdens de schoolvakanties waarbij betrokkene instaat voor het ophalen en terugbrengen van de kinderen bij de moeder. Daarnaast moet betrokkene maandelijks 125 euro onderhoudsgeld per kind betalen. Er zijn enkel hiervan enkele bewijzen in zijn dossier terug te vinden, maar deze storting hebben plaats gevonden in 2017 toen er nog sprake was van een voorlopige omgangsregeling.

Bij zijn arrestatie op 13/03/2019 (zie Tarapverslag in zijn dossier) verklaarde betrokkene dat hij geen bron van inkomsten had. Het is dus nog maar de vraag hoe hij het maandelijkse onderhoudsgeld voor zijn kinderen kon betalen.

In ieder geval verloopt de verstandhouding met de moeder niet goed, aangezien betrokkene een paar maanden later op 20/03/2018 veroordeeld wordt omwille van misdrijven gepleegd ten aanzien van haar om uiteindelijk op 17 juni 2019 een huis-en contactverbod te hebben gekregen door het ambt van de procureur des konings. Dit contactverbod werd ook opgelegd in functie van zijn kinderen. Dit verbod had hij weliswaar geschonden en betrokkene werd onmiddellijk op 29/06/2019 aangehouden en bleef in de gevangenis opgesloten tot 05/03/2020. Uit het dossier blijkt wel dat de betrokkene nadien nog in de gevangenis op regelmatige basis bezocht werd door zijn voormalige vrouw en hun kinderen.

Nergens uit de bovenstaande feiten en nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene onontbeerlijk zou om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind in België de vestiging heeft bekomen en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor de kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw ex- vrouw en kinderen aan betrokkene in het buitenland.

De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Het zoontje zou in 2013 ernstig ziek zijn geweest, maar daar is recentelijk niets meer over vernomen.

Verder wat de duur van het verblijf van betrokkene in België betreft, deze is te verwaarlozen. Op 26 jarige leeftijd werd hij voor de eerste keer op 09/03/2011 in België gesignaleerd, toen hij werd opgepakt door de politie wegens illegaal verblijf. Daarna heeft hij steeds pogingen ondernomen om een verblijf te bekomen in het kader van gezinshereniging, maar dat is hem telkens geweigerd geweest omwille van de feiten van openbare orde. Er kan opgemerkt worden dat ondanks zijn verblijf van 9 jaar in België niet gebleken is dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben dat deze een normale binding overstijgt. Integendeel tijdens de periodes van opsluiting in de gevangenis kunnen geen banden met België worden opgebouwd.

Bovendien is niet gebleken dat hij geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar zijn land van herkomst niet verwacht zou mogen worden. Hij kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. Hij heeft er een groot deel van zijn leven aldaar verbleven en hij spreekt wellicht ook de taal, gezien Algerijns zijn moedertaal is.

Wat betrokkenes economische situatie betreft, kan worden gesteld dat het feit dat betrokkene in het verleden zou hebben gewerkt, niets af doet aan het feit dat betrokkene een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Indien hij wel over een inkomen zou beschikken, dat is het louter hebben van een tewerkstelling en het verwerven van een inkomen geenszins een beletsel voor het nemen van onderhavige beslissing. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkene in het verleden enkel vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt door zijn aanvragen gezinshereniging en de afgifte van het AI en hij zodoende vrijgesteld was van de verplichting om met een arbeidskaart te werken.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Integendeel in zijn dosier is een recent medisch verslag terug te vinden opgesteld dd. 06/03/2020 vanuit het gesloten centrum te Merkplas waarin geen medische problemen wordenesignaleerd.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf in toepassing van artikel 43 van de wet van 15/12/80 geweigerd aan betrokkene.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 40*bis* en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Gelet op de nauwe samenhang, worden beide middelen samen behandeld.

3.1.1. De synthesesemorie van de verzoekende partij

De verzoekende partij betoogt in haar eerste middel dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden geschonden omdat men niet alle aanwezige elementen in overweging heeft genomen. Zij wijst erop dat aangaande de verschillende strafrechtelijke veroordelingen er in acht moet worden genomen dat in de meeste gevallen haar echtgenote betrokken was. Zij stelt zij en haar echtgenote al een hele tijd een turbulente relatie hebben, maar dat zij elkaar telkens weer opzoeken, ondanks alle problemen, totdat het weer eens misgaat.

De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenote in de tussentijd met andere mannen omging, in het kader van prostitutie, waardoor zij de kinderen niet op het juiste spoor hield. De verzoekende partij geraakte hierdoor gefrustreerd en in deze context werden de veroordelingen dan ook opgelopen. Zij is van oordeel dat dit wel degelijk een verschil maakt de beoordeling van de schending van de openbare orde. Zij wijst er immers op dat het in de meeste gevallen ging om intra-familiaal geweld en niet om een bedreiging van de maatschappij als zodanig.

Zij stelt dat de uitgebreide omgangsregeling die bij vonnis van 5 januari 2018 werd vastgelegd, er gekomen is met wederzijds akkoord en dat haar ex-echtgenote begrepen had dat de kinderen ook hun vader nodig hadden, daar zij nood hebben aan strikte regels en discipline.

In het tweede middel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op haar privé- en familielevens omdat in het geval van uitwijzing, zij gescheiden zal moeten leven van haar kinderen in schending met artikel 8 van het EVRM. Zij is echter van mening dat het noodzakelijk is voor de opvoeding en het welzijn van de kinderen dat er een regelmatig contact is met haar en dat dit meer moet zijn dan een occasioneel bezoek in het buitenland zoals men in de bestreden beslissing suggereert.

De verzoekende partij stelt dat zij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing gesteld wordt, dat er wel degelijk redenen zijn om aan te nemen dat haar ex-echtgenote niet voor de kinderen kan zorgen. Zij betoogt dat zij een dagvaarding heeft ontvangen om te verschijnen voor de Jeugdrechtbank omdat de kinderen zich in een verontrustende opvoedingssituatie bevinden. Zij is van oordeel dat de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van artikel 8 van het EVRM door geen rekening te houden met haar familiale toestand.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van alle voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM alvorens de bestreden beslissing te nemen. Zij betoogt dat wanneer de verwerende partij een afweging maakt van de aanwezige belangen dat het belang van de kinderen dient te primeren op de zogenaamde schending van de openbare orde en dat het aldus noodzakelijk is dat de kinderen in België een uitgebreid contact kunnen hebben met hun vader.

3.2. Beoordeling van de middelen

3.2.1. De in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de aangevoerde middelen blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van de middelen is ongegrond.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling die in de bestreden beslissing wordt toegepast.

3.2.2.1. De verzoekende partij dient op 18 februari 2020 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlands minderjarig kind. In de bestreden beslissing wordt het verblijf van meer dan drie maanden echter geweigerd op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :
1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;
2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.
§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.
§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.
Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.
Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.
Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.
[...]”

Uit deze wetsbepalingen blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigeren is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken Unieburger een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigeren ten aanzien van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door deze Unieburger opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze Unieburger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de minister dat de verzoekende partij reeds meerdere malen werd veroordeeld en somt deze veroordelingen op, alsook de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld. De gemachtigde van de minister stelt dat, gelet op deze feiten, het redelijk is te stellen dat het gedrag van de verzoekende partij een ernstig en actueel risico vormt voor de openbare orde. Hij wijst ook op de terugkerende aard van het misdadig gedrag van de verzoekende partij, waaruit volgens hem legitiem kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. Gelet op de gewelddadigheid waarvan de verzoekende partij blijk heeft gegeven, alsook het gewelddadig gedrag tegenover de fysieke en psychische integriteit van anderen, stelt de gemachtigde van de minister dat er een ernstig, reëel en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe inbreuk op de openbare orde. Hij weigert dan ook het verblijfsrecht op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet om redenen van openbare orde. De gemachtigde van de minister wijst er nog op dat het verblijf van de verzoekende partij omwille van haar persoonlijk gedrag en om redenen van openbare orde ongewenst is.

De verzoekende partij betwist niet dat zij reeds meerdere malen veroordeeld werd. Zij stelt echter dat zij geboet heeft en dat er, gelet op het gegeven dat het meestal ging om zaken van huiselijk geweld, niet gesproken kan worden van een daadwerkelijke maatschappelijke impact.

De kritiek van de verzoekende partij doet echter geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd omtrent het ernstig, reëel en actueel gevaar dat de verzoekende partij vormt voor de openbare orde en dit op basis van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Op 20 december 2012 werd de verzoekende partij immers veroordeeld voor gewone diefstal en voor onwettig verblijf in het Rijk. Op 18 juni 2014 werd zij opnieuw veroordeeld voor een gewone diefstal. Op 23 december 2015 werd de verzoekende partij veroordeeld voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen en op 20 maart 2018 werd zij veroordeeld voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen, voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, voor bedreigingen – mondeling of schriftelijk, woonstschennis – met geweld, bedreigingen, braak en voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met voorbedachten rade.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij in 2012, 2014, 2015 en in 2018 veroordeeld werd, komt het niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de minister stelt dat zij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, gezien de terugkerende aard van de misdadige feiten. Daarenboven werd de verzoekende partij in 2015 en 2018 voor gelijkaardige feiten veroordeeld, namelijk voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen. Echter blijkt dat de feiten waarvoor de verzoekende partij in 2018 werd veroordeeld ernstiger zijn dan de feiten waarvoor zij werd veroordeeld in 2015. Zo gaat het immers ook over opzettelijke slagen met voorbedachten rade en over opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid, alsook over bedreigingen en woonstschennis – geweld, bedreigingen, braak. Aldus nemen de feiten die de verzoekende partij pleegt duidelijk in ernst toe. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde van de minister niet dienstig naar haar persoonlijk gedrag kan verwijzen om te stellen dat er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat voor de openbare orde. Bovendien toont de verzoekende partij met haar kritiek geenszins aan dat personen die feiten van intra-familiaal geweld plegen, niet als een gevaar voor de maatschappij beschouwd kunnen worden.

3.2.2.2. De verzoekende partij betoogt verder dat er geen belangenafweging is gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat er onvoldoende rekening is gehouden met haar twee minderjarige kinderen, die in België wonen en beiden de Nederlandse nationaliteit bezitten.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft

betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij beroept zich op haar gezinsleven met haar twee minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt deze gezinsband niet betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De verzoekende partij stelt dat er geen belangenafweging is gemaakt. Zij wijst erop dat zij twee minderjarige kinderen heeft en dat er een omgangsregeling werd vastgelegd door de Familierechtbank te Hasselt waarin wordt gesteld dat de kinderen in het weekend en op woensdagnamiddag bij de verzoekende partij verblijven.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij:

"Hoewel het belang van een kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

In ieder geval het hebben van kinderen in België heeft betrokkene er niet van weerhouden om op regelmatige wijze strafbare feiten te plegen. In hoeverre betrokkene daadwerkelijk de zorg heeft gedragen over zijn kinderen is dan nog maar de vraag. In zijn dossier is een definitieve meer uitgereide omgangsregeling terug te vinden, uitgesproken door de familierechtbank te Hasselt op 05/01/2018. Hieruit blijkt dat de kinderen primair verblijf hebben bij de moeder en secundair verblijf bij de vader, meer bepaald elke woensdagnamiddag van 14 tot 18 uur en elke zaterdag van 14 uur tot maandagmorgen aan school of tot maandagmorgen 10 uur op een schoolvrije dag. Deze regeling loopt het hele jaar door alsook tijdens de schoolvakanties waarbij betrokkene instaat voor het ophalen en terugbrengen van de kinderen bij de moeder. Daarnaast moet betrokkene maandelijks 125 euro onderhoudsgeld per kind betalen. Er zijn enkel hiervan enkele bewijzen in zijn dossier terug te vinden, maar deze storting hebben plaats gevonden in 2017 toen er nog sprake was van een voorlopige omgangsregeling.

Bij zijn arrestatie op 13/03/2019 (zie Tarapverslag in zijn dossier) verklaarde betrokkene dat hij geen bron van inkomsten had. Het is dus nog maar de vraag hoe hij het maandelijks onderhoudsgeld voor zijn kinderen kon betalen.

In ieder geval verloopt de verstandhouding met de moeder niet goed, aangezien betrokkene een paar maanden later op 20/03/2018 veroordeeld wordt omwille van misdrijven gepleegd ten aanzien van haar om uiteindelijk op 17 juni 2019 een huis-en contactverbod te hebben gekregen door het ambt van de procureur des konings. Dit contactverbod werd ook opgelegd in functie van zijn kinderen. Dit verbod had hij weliswaar geschonden en betrokkene werd onmiddellijk op 29/06/2019 aangehouden en bleef in de gevangenis opgesloten tot 05/03/2020. Uit het dossier blijkt wel dat de betrokkene nadien nog in de gevangenis op regelmatige basis bezocht werd door zijn voormalige vrouw en hun kinderen.

Nergens uit de bovenstaande feiten en nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene onontbeerlijk zou om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier blijkt dat de moeder van het kind in België de vestiging heeft bekomen en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij door gezondheidsproblemen niet in staat zou kunnen zijn om voor de kinderen te kunnen zorgen. Evenmin dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Niets sluit uit dat betrokkene financieel bijdraagt vanuit het buitenland en er een andere contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen of occasionele bezoeken van uw ex- vrouw en kinderen aan betrokkene in het buitenland.

De kinderen zijn nog jong en in het algemeen kan gesteld worden dat jonge kinderen zich makkelijker aan kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Voor zover blijkt uit het administratief dossier, hebben zij geen nood aan gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die elders niet te vinden zou zijn. Het zoontje zou in 2013 ernstig ziek zijn geweest, maar daar is recentelijk niets meer over vernomen."

Uit de bewoordingen van de synthesesamenvatting blijkt ook dat de verzoekende partij op de hoogte is van deze afweging van haar gezinsleven, aangezien zij ingaat op de concrete motieven.

Zo betoogt zij dat de motieven in de bestreden beslissing flagrant indruisen tegen het hoger belang van het kind, daar zij zowel hun moeder als vader nodig hebben in hun ontwikkeling.

De verzoekende partij gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat de gemachtigde van de minister rekening heeft gehouden met de omgangsregeling, doch dat hij erop wijst dat niet blijkt dat deze omgangsregeling daadwerkelijk gevolgd wordt. Immers heeft de verzoekende partij op 17 juni 2019 een huis-en contactverbod gekregen door het ambt van de procureur des Konings. Dit contactverbod werd, volgens de gemachtigde van de minister, ook opgelegd in functie van de kinderen. Dit verbod heeft de verzoekende partij weliswaar geschonden en zij werd onmiddellijk op 29 juli 2019 aangehouden en bleef in de gevangenis opgesloten tot 5 maart 2020. De gemachtigde van de minister wijst er bovendien zelf op de verzoekende partij in de gevangenis op regelmatige basis bezocht werd door zijn voormalige vrouw en hun kinderen. Deze motieven van de bestreden beslissing worden geenszins betwist door de verzoekende partij.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing kadert in de aanvraag van de verzoekende partij om gezinshereniging te verkrijgen met haar minderjarig kind. Bijgevolg is het aan de verzoekende partij om elk nuttig document in het kader van deze procedure voor te leggen aan het bestuur. Door louter in de huidige procedure te stellen dat de verzoekende partij absoluut uitgebreid contact dient te hebben met haar kinderen in België, is dan ook onvoldoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij op alle vlakken een vader wil zijn voor de kinderen en dat dit niet gaat als zij de kinderen niet regelmatig ziet. Zij stelt dat het onredelijk is dat er wordt gemotiveerd dat de kinderen haar occasioneel kunnen bezoeken in Algerije. Echter weerlegt de verzoekende partij met haar kritiek geenszins de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt nog dat haar ex-echtgenote niet alleen kan instaan voor de zorg van de kinderen. Zij verwijst hierbij naar een dagvaarding die zij heeft ontvangen om te verschijnen voor de Jeugdrechtbank omdat de kinderen zich in een verontrustende opvoedingssituatie bevinden. Deze dagvaarding werd gevoegd aan het verzoekschrift. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij alsook de moeder van de kinderen worden gedagvaard om te verschijnen voor de Jeugdrechtbank op 14 mei 2020 omdat de kinderen zich in een verontrustende opvoedingssituatie bevinden, namelijk *“in een toestand waarin zijn (of haar) fysieke integriteit, de affectieve, morele, intellectuele of sociale ontplooiingskansen in het gedrang komen door bijzondere gebeurtenissen, door relationele conflicten, of door omstandigheden waarin hij (of zij) leeft”*. Daargelaten de vaststelling dat deze dagvaarding niet voor het nemen van de bestreden beslissing werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat zij dan ook onmogelijk hiermee rekening had kunnen houden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met deze dagvaarding niet aantoont dat de moeder van de kinderen niet alleen kan instaan voor de zorg. Immers worden zowel de moeder van de kinderen als de verzoekende partij opgeroepen om te verschijnen en is er nog geen sprake van welke maatregelen mogelijk opgelegd zouden worden. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter terechtzitting werd gevraagd of er al meer informatie was en hoe de zitting van 14 mei 2020 bij de Jeugdrechtbank is verlopen, maar dat de advocaat van de verzoekende partij geen verdere informatie kon verschaffen.

De verzoekende partij toont aldus niet aan dat haar ex-echtgenote niet in staat is om voor de kinderen te zorgen, alsook niet dat het mogelijk is dat de verzoekende partij vanuit haar land van herkomst financieel bijdraagt. Tevens betwist zij niet dat de kinderen geen speciale noden hebben, die de aanwezigheid van de verzoekende partij zou rechtvaardigen.

Gelet op voorgaande bespreking, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing onvoldoende rekening is gehouden met haar gezinsleven, dan wel met het hoger belang van het kind. In de bestreden beslissing is er immers uitgebreid gemotiveerd waarom *in casu* het belang van de samenleving, gelet op de redenen van openbare orde, harder doorwegen dan het belang van het gezinsleven van de verzoekende partij. Tevens heeft de gemachtigde van de minister nagegaan op welke wijze de kinderen nog contact kunnen hebben met de verzoekende partij, zodat hun belangen niet geschaad worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.3. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Tevens wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. Dit onderdeel van de middelen is ongegrond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.4. De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS